

гатъ я въ облацитѣ и пакъ я спущатъ въ морскитѣ бездни. Кязимъ изтрѣпва, затваря очи отъ ужасъ и вика:

— Татко, загинахме.

Бащата седи на кормилото, неподвиженъ като скала, не отговаря. Мислитѣ му сж мрачни, вижда близкия край и дири помощъ отъ Аллаха. Сжпа надежда, като бърза стрела, докосва сърдцето му. Спомня си за чудото на Свети Никола, отгравя молитва къмъ него. Лута помжтенъ погледъ по гребенитѣ на вълнитѣ и здраво направлява кормилото. Изведнажъ надава викъ, ужасява се. Задъ гимията се надига огромна вълна, изправя се мечешки, разтваря лапи. Кязимъ бърже отвързва голѣмото платно, вѣтърътъ грабва гимията и я отвлича. Мачтата не издържа бѣсния напоръ, счупва се и удря Кязима по главата, събаря го като трупъ на дѣскитѣ. Садъкъ пуца кормилото, отива при сина си и съ едната ржка милва елото му, а съ другата здраво държи вжжето на предната мачта. Гимията се измѣква отъ вълнитѣ, бърза като подгоненъ делфинъ... Кой седи на кормилото и така смѣло кара срещу вълнитѣ? Обръща се да види. Очитѣ му не лъжатъ — бѣлобрадъ старецъ направлява кормилото. Въ мрака на нощта Черно море кжса бѣли ризи, пилѣе ги по волята на вѣтъра, и отъ тайна сила се изправя като дивъ звѣрь, и яростно напада. Садъкъ притиска главата на рожбата си и не сваля очи отъ загриженото лице на Свети Никола. Искда да го попита, да му се помоли за своя синъ, но разярена вълна дига гимията, разтърсва я, залива я съ вода. Свети Никола протяга ржка, посочва му предната мачта, — той отива при платното, завързва го и остава очу-